

ERIN HUNTER

BRAVELANDS

EROII SAVANEI

UMBRE ÎNȘELĂTOARE

Volumul IV

Traducere din limba engleză de
Gabriel Tudor

Redactare: Andra Rotaru
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Bernadeta Filip
Design copertă: Oana Bădică

BRAVELANDS: SHIFTING SHADOWS

Erin Hunter

Copyright © 2019 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited
Map art © 2019 by Virginia Allyn
Interior art © 2019 by Owen Richardson
All rights reserved.

BRAVELANDS. EROII SAVANEI

UMBRE ÎNȘELĂTOARE

Erin Hunter

Copyright © 2021 Editura **Galaxia Copiilor**
All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNTER, ERIN

Bravelands : eroii savanei / Erin Hunter. – București: Galaxia Copiilor,
2020–
vol.

ISBN 978-606-796-076-1

Vol. 4: Umbre înșelătoare. / trad.: Gabriel Tudor. - 2021. -

ISBN 978-606-796-127-0

I. Tudor, Gabriel (trad.)

821.111

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor, nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all

www.all.ro

f/galaxia.copiilor.carti

www.galaxiacopiilor.ro

BRVELANDS

Padurea Leoparzilor

Insula Babuinilor

Locul de adăpat

Teritoriul Haitei Titanice

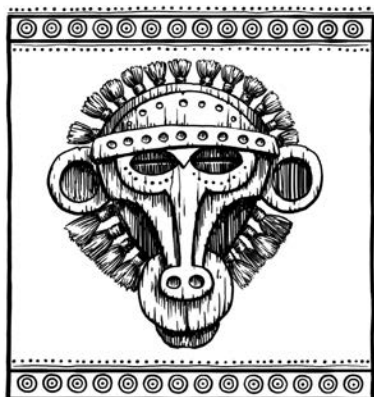
Teritoriul Haitei lui Viteaz

viziuna Hienelor

Copacul Fulgerat

CAPITOLUL 1

Arborele de mango făcea deja parte de atâta timp din viața lui Ghimpe, învăluind în umbra sa răcoroasă luminișul din pădurea Copacilor Înalți și purtând în fiecare an, fără greș, neprețuitele sale fructe. *Este întotdeauna atât de frumos, s-a gândit Ghimpe.* Fructele noi de mango străluceau acum acolo, cu rotunjimile lor roșii și aurii ivindu-se printre frunzele late și lucioase. Priveliștea ar fi trebuit să-i umple sufletul de mulțumire, știa asta; dar, chiar în timp ce privea extaziat acea abundență de fructe, vocea tatălui său îi răsuna, peste ani, în urechi, răgușită și înțeleaptă: *Ghimpe, nu uita că fructul este cel mai zemos de abia în momentul în care începe să se strice.*

Clipind, și-a întors privirea și și-a frecat tare creștetul capului. Coșmarul pe care-l avusese noaptea trecută fusese cel mai groaznic de până atunci; se simțea încă amețit de grozăvia acestuia, iar nervii îi erau întinși la maximum.

Ah, dacă visele nu ar părea atât de *reale*! De data aceasta visase că era, dintre toate viețuitoarele savanei, un struț care

alerga pe câmpii în lumina unei luni dezolante și strălucitoare, cu o hoardă de prădători învăluți în umbră pe urmele sale. Nu reușise să-i vadă deloc, nu știa ce fel de animale sunt, dar îl umpluseră de groază până în măduva oaselor, înghețându-i inima. De abia mai era în stare să-și miște picioarele.

Și de ce ar *trebui* să-și poată ridica acele picioare masive, cu două gheare? *Eu nu sunt un struț!* Încleștându-și colții iritat, Ghimpe s-a scuturat din tot corpul. Poate că ar trebui să-i povestească lui Pară Frunză-Tămăduitoare despre aceste viziuni stranii și atât de reale? Ea era un vraci înțelept și văzuse atâtea la viața ei.

Dar a alungat gândul, fluturându-și una dintre labe. Nu, Pară nu l-ar fi putut ajuta cu nimic. Aici nu era vorba despre vreo coadă frântă sau despre vreo ureche mușcată; era un gând viermănos care i se strecurase în cap.

— Trebuie să mi-l scot din cap sau să mă descurc cu el, a murmurat ca pentru sine.

Trebuia să înceapă să se gândească mai puțin la visele astea nocturne ridicole și mai mult la ceata lui. Ceilalți babuini nu erau creaturi onirice bizare – erau ființe într-adevăr *reale*, iar el ar fi trebuit să fie fericit că viața revenise la normal pentru ei. Sau, mai degrabă, la o situație pe cât de normală mai putea fi după Marea Bătălie purtată cu Spin.

Lui Ghimpe aproape că nu-i venea să creadă că trecuse de abia un an de când el și cel mai bun prieten al său, Nămol, plecaseră să înfăptuiască Cele Trei Încercări. Ceea ce-și doreau ei atunci era să urce ierarhic în rândurile cetei și să-și găsească rostul în lume. Viața era atât de simplă în acele vremuri. Asta se întâmpla înainte ca Spin Frunză-Înaltă – babuinul pe care îl considerase mentor și prieten – să accedă prin crimă la suveranitatea cetei.

Dar nici măcar asta nu fusese îndeajuns pentru babuinul însetat de putere. Devenind lider al cetei, Spin reușise să-l manipuleze pe rinocerul Pas Greu, provocând astfel moartea Marii Mame, femela elefant care devenise conducătoarea și călăuzitoarea tuturor viețuitoarelor din Ținuturile Neînfricaților. Apoi, propusese ca bietul rinocer să o înlocuiască. Și făcuse asta fiindcă *știuse* că Pas Greu va fi dezastuos în rolul de Mare Părinte – și că furia Marelui Spirit avea să se abată asupra tuturor. Spin prevăzuse că, atunci când canicula teribilă și inundațiile se vor dezlănțui asupra Ținuturilor Neînfricaților, viețuitoarele de aici își vor revendica un nou și puternic Mare Părinte – pe Spin însuși.

Ghimpe descoperise adevărul – și fusese la un pas de-a fi nimicित când încercase să-l doboare pe tiran. Pierduse atunci aproape totul: ceata sa, pe Viteaz, prietenul său leu, pe cel mai bun prieten, Nămol, și pe Agrișă, iubita sa, nimeni alta decât fiica lui Spin.

Dar Cer din Turma Călătoare, înțeleapta nepoată a Marii Mame, își dăduse și ea seama cine era cu adevărat Spin. Ea, Ghimpe și Viteaz raliaseră animalele din Ținuturile Neînfricaților și conduseseră o Mare Turmă împotriva Falsului Părinte. Iar în sângeroasa confruntare finală, Cer îl gonise pe Spin spre oaza cu apă îmbelșugată din savană, unde crocodilii îi veniseră, în sfârșit, de hac.

Acea bătălie cumplită avusese loc cu mai puțin de o lună în urmă. De la moartea lui Spin, ceata Pădurii Luminoase rămăsese fără lider; babuinii fuseseră, pur și simplu, prea solicitați și preocupați cu alte lucruri încât să mai aibă timp și de alegeri. Această situație îi descumpănea, este adevărat, pe babuini, dar se întâmplaseră și lucruri bune. Babuinii din ceata Arbore-Încovoiat se uniseră după luptă cu babuinii din

ceata Pădurii Luminoase. Iar decizia de a se întoarce în pădurea Copacilor Înalți fusese înțeleaptă, considera Ghimpe. Înaintea regimului de teroare instaurat de Spin, ceata Pădurii Luminoase trăise acolo în siguranță și cât se poate de fericită.

Însă asta nu a însemnat că și-au revenit ușor. Înainte de căderea lui Spin, Necaz Blană-Curată și ceata sa de maimuțe vervet lansaseră un atac asupra cetii Pădurii Luminoase. Maimuțele provocaseră mari distrugerii în pădurea Copacilor Înalți – și rupseseră în mare parte crengile arborelui de mango, încât Ghimpe se temuse că acesta nu-și va mai reveni vreodată. Dar, în ultimele câteva zile, ceata muncise din greu, curățând rămășițele, îndepărtând crengile și frunzele rupte, iar pădurea își revenise aproape în întregime. Noua recoltă de mango promitea cetii un viitor plin de speranță.

Desigur, existau încă dezacorduri – uneori, Ghimpe credea că babuinii din ceata Pădurii Luminoase și cei din ceata Arbore-Încovoiat nu se vor înțelege în veci, în nicio privință, de la simple fapte precum: care era cea mai bună metodă pentru vânat șopârle sau care era cel mai sigur copac unde se putea dormi. Tânărul babuin a scos un oftat prelung. Auzea deja santinelele întorcându-se din misiune; vocile lor păreau furioase și câteva dintre ele sporovăiau și chiar păreau să scrâșnească din dinți.

Este Vipera de încredere, s-a gândit Ghimpe, dându-și exasperat ochii peste cap. Și-o amintea pe femela babuin cu vorba tăioasă din vechea ceată a Pădurii Luminoase și știa că aceasta provocase întotdeauna necazuri.

— O, sigur, Sâmbure, ai fi putut fi o căpetenie în ceata Arbore-Încovoiat, a spus Vipera, arătându-și colții în timp ce rânjea, iar santinelele păseau în luminiș. Dar de abia te pricepi să strângi mizeria din pădurea Copacilor Înalți.

— Dar știi că ai tupeu? a contrazis-o Sâmbure. Babuinii din ceata Arbore-Încovoiat au fost întotdeauna niște luptători mai buni decât voi, cei din ceata Pădurii Luminoase. Noi nu am permis în nicio împrejurare ca teritoriul să ne fie invadat de maimuțe *vervet*!

— Ne acuzi că am fi slabi, maimuță păduchioasă?

— Îmi spui mie maimuță, când practic voi ați invitat maimuțele să vă încalce granițele? a pufnit Sâmbure și și-a dat capul pe spate, izbucnind într-un hohot de râs sarcastic. Meritați să fiți cu toții retrogradați la statutul de Rădăcini-Adânci!

— Retrage-ți imediat cuvintele! a șuierat mânioasă Vipera, răsucindu-se și repezindu-se să-l lovească.

Ghimpe s-a aruncat între ei, la timp pentru a o împiedica pe Vipera să-l izbească pe Sâmbure peste bot. Amândoi s-au dat înapoi, clătînându-se, cu ochii scotând scânteii.

— Hei, potoliți-vă amândoi! a strigat Ghimpe, privindu-i pe rând. Știți când s-au certat cei din ceată pentru ultima oară astfel? Pe vremea când Spin era căpetenie.

Vipera și Sâmbure și-au lăsat în pământ privirile furioase.

— Ascultați ce vă spun: rangurile nu sunt importante, le-a explicat Ghimpe, ridicându-se pe labele din spate. Sunt doar un mod de a organiza ceata, *asta-i tot*. Fiecare babuin are un rol și toți babuinii trebuie să acționeze împreună pentru binele cetei – mai ales acum, când nu avem o căpetenie. Indiferent cărui clan i-am aparține – Rădăcini-Adânci, Frunză-Joasă, Frunză-Mijlocie, Frunză-Înaltă – nimeni nu este *mai bun* decât altul, în general. Fiecare este mai bun doar la anumite lucruri.

— Da, de pildă, cei din clanul Frunză-Înaltă sunt luptători mai buni, a mormăit Vipera.

— Poate că sunt, a pufnit Ghimpe, și de aceea sunt membri ai acestui clan. Dar, Vipera, ai fost aici când Spin a numit câțiva babuini Ramură-Puternică și le-a spus că, în calitate de gărzi ale sale, sunt mai importanți decât alți babuini. Ți amintești cât a fost de neplăcut să auzi asta?

Vipera i-a aruncat o căutătură șireată:

— Îmi amintesc că tu erai unul dintre ei.

— Da, am fost, a recunoscut Ghimpe. Dar nu mi-a plăcut când Spin ne-a făcut să-i amenințăm pe cei din alte ranguri, mai ales că știu cât de speriați erau babuini din ceată tot timpul. Chiar vrei să ne întoarcem la situația de atunci?

Vipera încetase să mai mormăie. Sâmbure scurma în stratul de frunze cu laba din față, în timp ce celelalte santinele schimbau priviri stânjenite. Păreau rușinați cu toții.

— Ați avut o gardă obositoare, a spus Ghimpe pe un ton mai blând. Mergeți și mâncați. Puteți cere cu toții porții duble.

— Ți mulțumesc, Ghimpe, a grăit șovăitor Sâmbure, în timp ce santinele se îndreptau spre mormanul cu mâncare. Știi, mai există încă hiene care dau târcoale. Sunt chiar la marginea hotarului pădurii, dar unele dintre ele s-au aventurat și prin copaci.

Temei Frunză-Înaltă, o femelă solidă, care făcuse mai înainte parte din ceata Arbore-Încovoiat, i-a privit peste umăr:

— Sunt și o mulțime de vulturi care dau târcoale pe acolo. E ciudat, fiindcă nu e niciun leș prin apropiere.

— Poate că este un alt semn, a remarcat Pulbere, un mascul mai bătrân. La urma urmei, Marele Spirit este nemulțumit în continuare. Nu s-a arătat încă niciun Mare Părinte.

— Sau poate că vulturii au găsit vreun leș pe care tu nu l-ai observat, a spus repede Ghimpe, scărpinându-și brațul. Dar acum grăbiți-vă! Trebuie să fiți tare flămânzi.

I-a privit cum dispar printre copaci sporovăind între ei, de acum într-un mod mult mai prietenos. În timp ce crengile se așezau la loc în urma lor, Ghimpe a înghițit în sec și și-a închis ochii.

Trecuseră multe zile de când vulturii îi vorbiseră, dar el încă nu-și revenise din șocul deslușirii ciudatei Limbi a Cerului. Și asta nu fusese nimic, de fapt, în comparație cu ceea ce ei îi spusese.

Fiindcă vulturii îl salutaseră ca și cum el era noul Mare Tată.

Ghimpe își zisese de multe ori că totul fusese doar un alt vis nebunesc, provocat de febră; poate că avusese *vedenii* din cauză că mâncase un fruct putred de mango. Păsările *se înșelau*, căci nu putea fi el Marele Tată. Nu se ridica la înălțimea unui asemenea titlu. Responsabilitatea era prea mare. El nu avea abilitățile necesare. Nu avea răbdarea necesară. Și, mai presus de orice, nici nu-și *dorea* acea îndatorire.

Ghimpe nu spusese nimic despre asta celorlalți babuini și nici nu avea de gând să le spună vreodată.

Dacă nu rostesc ceea ce gândesc, cu voce tare, atunci nici că există.

Simțea cum neliniștea îi macină măruntaiele. Brusc, ramurile arborelui de mango au început să trosnească și să se agite deasupra lui, iar Ghimpe și-a ridicat imediat capul, uimit și puțin înfricoșat. Dacă erau cumva vulturii veniți să-l hărțuiască din nou?...

Și-a dat seama, ușurat, că nu erau vulturii, ci Aгриșă. Eleganta sa parteneră cu blană aurie sărea din creangă în creangă, venind glonț spre el. Ghimpe a zâmbit. Grația și priceperea cu care se mișca încă îl lăsausă fără suflare, chiar dacă frumoasa ei coadă fusese redusă la un ciot de acea maimuță agresivă, Necaz Blană-Curată. Atingând solul, femela s-a ridicat apoi imediat în două labe și l-a îmbrățișat cu căldură.

— Ghimpe! Am auzit că Vipera și Sâmbure s-au certat iar. Sunt o pereche care cauzează numai probleme. Ai reușit să-i desparti?

— Da, totul este bine. Sunt obsedați de ranguri și de statut și sunt exagerat de mândri că fac parte din clanul Frunză-Înaltă, a spus el răsufând greu de parcă ar fi oftat. Le-am spus că fiecare rang e important. Cred că au *priceput* asta.

Spre surprinderea lui, pe Agrișă părea să o frământa ceva. Își sugea buza și îl privea gânditoare.

— Ai dreptate, într-un fel, a spus ea încet, dar există, totuși, un rang mai important decât toate celelalte – cel de Frunză-Măreață. Iar noi nu avem o căpetenie. Câtă vreme această situație va continua, vom avea astfel de dispute mai mereu. Avem nevoie de un lider puternic, Ghimpe.

— Pur și simplu avem nevoie de un lider. Cuvintele *lider puternic* aproape că l-au făcut să se cutremure, dar s-a stăpânit, de dragul lui Agrișă. Spin fusese un lider puternic, dar totodată și un tiran și un ticălos care pusea în pericol toate viețuitoarele din Ținuturile Neînfricaților.

— Ghimpe, tu ai fi un conducător perfect, a spus Agrișă, trăgându-l mai aproape și lipindu-și fața de umărul lui. Ai dovedit asta cu vârf și îndesat.

A simțit cum îl străbate un val de neliniște.

— Oh, sunt fericit așa cum sunt, a spus el vesel, frecându-și botul de al ei, pentru a-i distra atenția. Am tot ce mi-am dorit. Să fim împreună este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

— Mai ales faptul că nu trebuie să mai ascundem că suntem parteneri, a adăugat Agrișă. Mama te place foarte mult, știi bine. Agrișă s-a tras puțin într-o parte, surâzând și

bătând din labe. Ți dai seama că ăsta este cel mai important lucru!

Ghimpe a izbucnit în râs.

— Da, pentru o mamă este foarte important.

— Hei, Ghimpe, le-a întrerupt discuția un babuin, îndreptându-se spre ei. Mulți dintre noi se întreabă – când vom relua Cele Trei Încercări? Ne e dor tuturor de ele.

Ghimpe a privit încurcat în jur.

— Nu știi, Mușchi, eu...

— Lasă-l în pace, a țipat Crin, apropiindu-se. Nu vezi că vorbește cu Agrișă?

— Ah, scuză-mă, Ghimpe, a mormăit Mușchi, strâmbând din bot în timp ce se îndepărta.

Agrișă i-a aruncat lui Ghimpe un surâs viclean, apoi a înclinat capul în direcția Pietrei Coroanei, care se ridica stingheră și goală, în mijlocul poienii.

— Înțelegi ce vreau să spun? Ți se cuvine de drept.

— Ți-am zis deja, nu vreau...

Ea a clătinat din cap.

— Avem nevoie de o Frunză-Măreață, Ghimpe! Și tu ai fi căpetenia *perfectă*. Fiecare membru al cetei te privește cu speranță și te respectă. Oficializează asta – convoacă alegeri!

Ghimpe a scuturat rapid din cap.

— Nu, Agrișă, nu. Nu sunt făcut să fiu lider. Știu că ei mi-au cerut asta după bătălie, dar nu, nu sunt făcut pentru asta. Ți spun sincer.

— Agrișă și-a agitat capul plină de supărare. Dar cine e făcut?

Ghimpe și-a frământat mintea ca să găsească un răspuns cât mai repede.

— Mango, de pildă, a spus el, dând din cap aprobator. O plac toți babuini din ceată și, pe deasupra, este respectată. Are toate calitățile pentru a fi căpetenie.

— Hai că voi fi eu! a intervenit Nucă, apărut ca din senin lângă ei. Eu voi fi căpetenia cetei, a continuat el, rânjind. Chiar mi-ar plăcea să lenevesc pe stânca aia toată ziua și toți să mă asculte fără crâcnire. Ar fi grozav – blana să-mi fie brăzdată de raze de soare și toate femelele să mă iubească.

Ghimpe și Agrișă au izbucnit în hohote de râs.

— Nucă! l-a dojenit Agrișă.

— Hm! Nu-i nimic de râs. Sau nu va mai fi când voi fi încoronat Frunză-Măreață. Nucă și-a ridicat trufaș bărbia și a fluturat dintr-o labă, regal: Prima poruncă pe care o voi da va fi să fiți exilați pentru lipsă de respect față de suveranul vostru.

— Nucă, ești o pramatie! a spus Agrișă, chicotind încă. Acum trebuie să merg să vorbesc cu Mama. O s-o întreb dacă are vreun leac pentru visurile tale de mărire, Nucă. Apoi s-a întors spre Ghimpe și i-a strâns laba. Mai gândește-te la ce ți-am spus, Ghimpe, da? *Te rog.*

— Hei, Ghimpe, vorbesc serios, sunt de acord cu Agrișă, a spus Nucă, privindu-l gânditor. Ar trebui să te gândești la asta. Știi că aș vota cu tine.

— Ei, vezi, Ghimpe? a făcut Agrișă.

— O mulțime de babuini sunt tare neliniștiți acum, a adăugat Nucă. Orice animal este tulburat știind că nu are un Mare Părinte.

— Presupun că e adevărat ce spui, a îngânat, evaziv, Ghimpe. El și Nucă fuseseră inamici, și, de obicei, Ghimpe considera reconfortant comportamentul schimbat, mult mai